

10 Οκτωβρίου 2021

Εμπειρίες ενός γιατρού στο Άγιο Όρος...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιον Όρος](#)

- Πώς αντιμετωπίζουν οι μοναχοὶ τὴν ἀρρώστια;
- Μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα. «Ἀσθένεια, Θεοῦ ἐπίσκεψη» λένε.

Μοῦ λέει μία μέρα ἕνας μοναχός: «Γιὰ νὰ μοῦ στείλει ὁ Θεὸς τὴν ἀρρώστια σημαίνει ὅτι μὲ θυμήθηκε κι ὅτι κάτι θέλει νὰ μοῦ πεῖ. Αὐτὸς ξέρει. Κι Αὐτὸς πού μοῦ τὴν ἔδωσε, Αὐτὸς καὶ θὰ μοῦ τὴν πάρει ἂν καὶ ὅποτε Ἐκεῖνος τὸ θελήσει»

Τί νὰ πεῖς;

Ὁ γερὸ-Εὐγένιος λέει: «Γιὰ 4 λόγους δίνει ὁ Θεὸς τὶς ἀρρώστιες: γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων μας, γιὰ τὶς ἁμαρτίες τὶς δικές μας, γιὰ νὰ ἀσκηθοῦμε στὴν ὑπομονὴ καὶ στὴν ταπείνωση καὶ γιὰ ἕναν τέταρτο λόγο πού μόνο Ἐκεῖνος γνωρίζει».

Ἐπάρχουν βέβαια καὶ οἱ δυσκολίες.

Ἐνα βράδυ τὴν ἀνοιξη πού μᾶς πέρασε ἔρχεται ὁ γερο-Νικόδημος στὸ ἱατρεῖο μὲ σχισμένη τὴν ἀριστερὴ παλάμη. Δέχτηκε νὰ τοῦ τὴν περιποιηθῶ, δὲν δέχτηκε νὰ τοῦ τὴν ράψω. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν πείσω νὰ δεχτεῖ νὰ τοῦ κάνω τὸν ἀντιτετανικὸ ὀρό. «Ἡ Παναγία φύλαξε νὰ μὴν κοπῶ πολὺ κι αὐτὴ εἶναι πού θὰ μὲ κάνει καλά».

Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες μου στὸ ἱατρεῖο τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦρθε ὁ γερο-Ἱερεμίας.

Χωρίς πολλά λόγια μου λέει: «Γιατρέ ἔχω καρκίνο καὶ ἤρθα νὰ μοῦ γράψεις τὰ φάρμακά μου».

Ἔμεινα.

Ὅταν συνειδητοποίησα τί μοῦ εἶχε πεῖ προσπάθησα νὰ διασκεδάσω κάπως τὴν κατάσταση. Μάταιος κόπος. Ὁ γερο-Ἱερεμίας ἔδειχνε ὅτι δὲν τοῦ χρειαζόταν παρηγοριά. Τὴν εἶχε μέσα του. «Τώρα εἶμαι καλά, γιατρέ» μοῦ κάνει. «Ὅταν θὰ ῥθοῦν οἱ μεταστάσεις στὰ κόκαλα νὰ εὔχεσαι νὰ μοῦ δώσει ὁ Θεὸς δύναμη νὰ τὶς ἀντέξω».

Οἱ παλιοὶ μοναχοὶ εἶναι χάρμα ὀφθαλμῶν καὶ ἀκοῆς. Χαίρεσαι νὰ κάθεσαι δίπλα τους, ἀκόμα κι ὅταν εἶναι κατάκοιτοι. Ξανανιώνεις μαζί τους.

Δὲν εἶναι μόνο ἡ πεῖρα τους καὶ ἡ ἀνθρώπινη σοφία ποὺ ἔχουν νὰ σοῦ προσφέρουν. Σοῦ μεταδίδουν τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἀνεση μιᾶς ἄλλης ζωῆς. Πᾶς νὰ τοὺς βοηθήσεις ἱατρικὰ καὶ σοῦ λένε: «Γιατρέ, δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω τίποτα. Τὸ βράδυ ὅμως θὰ κάνω προσευχή γιὰ σένα. Καὶ νιώθεις γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη ἀμοιβή, τὸ πιὸ δυνατὸ «φακελάκι». Ξέρεις ὅτι φεύγοντας δὲ θὰ ῥναι μόνο τὸ κρασί, τὰ κηρυτικὰ καὶ τὸ θυμίαμα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ ἔχουν φιλοδωρήσει...

Οἱ νέοι μοναχοὶ εἶναι πιὸ κοντὰ μας. Ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀσθένεια λιγότερο φιλοσοφημένα, περισσότερο ὀρθολογιστικά. Οἱ περισσότεροὶ εἶναι μορφωμένοι. Μὲ ἕνα, δυὸ ἢ καὶ περισσότερα πτυχία. Ἔρχονται στὸ ἱατρεῖο γιὰ λιγότερο σοβαρὰ προβλήματα ὑγείας, ζητοῦν ἐξηγήσεις πιὸ ἐπιστημονικές. Οἱ ἀπορίες τους εἶναι πολλές φορές γιὰ μένα ἔναυσμα γιὰ περισσότερη μελέτη. Ὅχι λίγες φορές ἀνοίγω μπροστὰ τους κάποιο ἱατρικὸ βιβλίο γιὰ νὰ τοὺς δώσω μιὰ πιὸ ἔγκυρη ἀπάντηση καὶ τὸ ἐκτιμοῦν αὐτό.

- Πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ μοναχοὶ τὸν θάνατο;

- Χωρὶς φόβο. Θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ μὲ χαρά.

Ἔχω δεῖ πολλοὺς θανάτους μοναχῶν. Φεύγουν ὅλοι «πλήρεις ἡμερῶν». Ὁ ἕνας 86 χρονῶν, ὁ ἄλλος 92.

Πρὶν 3-4 μῆνες στὴν Σκῆτη Κουτλουμουσίου «κοιμήθηκε» ὁ γερο-Ἰωσήφ σὲ ἡλικία 108 χρονῶν. Μία μέρα πρὶν τὸ θάνατό του ἔκανε τὸν περίπατό του στὴ Σκῆτη. «Ἀποχαιρέτισε τὴ Σκῆτη» τὸ ἐξηγοῦν οἱ πατέρες.

Κοντὰ στὶς Καρυές, στὸ κελλὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ζεῖ ὁ γερο-Προκόπης τῆς συνοδείας τοῦ γέροντα Ἱερόθεου. Ἐπιμένει ὅτι εἶναι 99 χρονῶν. Ἄν δὲν σοῦ τὸ πεῖ, δὲν τὸ πιστεύεις. Γυρνάει πάντα ξυπόλητος μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ κελί, ἀκόμα καὶ

στις πιὸ κρύες μέρες τοῦ χειμῶνα.

Κάνει χιοῦμορ. Ἐν τοῦ πεῖς «νὰ τὰ κατοστήσεις» σοῦ λέει ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι εὐχή, ἀλλὰ κατάρρα!..

Δουλεύει πολὺ. Τὸ ἐργόχειρό του εἶναι τὸ πλέξιμο σκουφιῶν καὶ ραπτική. Ἔχει μάτι ἀετοῦ παρόλη τὴν προχωρημένη ἡλικία του.

Ἐκεῖνο πού μοῦ κάνει ἐντύπωση εἶναι ἡ ἡρεμία καὶ ἡ γαλήνη στὸ πρόσωπό τους τὴν ὥρα πὸ ξεψυχοῦν, πὸ μεταδίδονται καὶ στοὺς γύρω τους.

Συχνὰ ὁ μελλοθάνατος δίνει κουράγιο σὲ ὄσους τὸν φροντίζουν. Τοὺς λέει νὰ μὴ κλαῖνε, τοὺς δίνει συμβουλὲς ἀπὸ τὴν πεῖρα του ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς μοναχός, τοὺς δίνει τὴν εὐχή του.

Πολλοὶ προβλέπουν τὸ τέλος τους. Φροντίζουν νὰ φεύγουν πάντα ἔτοιμοι γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι. Ἐννοοῦν νὰ ἔχουν ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ ἔχουν κοινωνήσει. Νὰ μὴν εἶναι μαλωμένοι μὲ κανένα. «Νὰ μὴν ἔχουν χρωστούμενα».

Πρὶν δυὸ μῆνες κοιμήθηκε στὴν Μονὴ Σταυρονικήτα ὁ γερό-Νικήτας, γύρω στὰ 90. Παλιὸς Ἀγιορείτης - εἶχε 60 χρόνια στὸ Ὄρος. Μοῦ εἶπε μία μέρα πὸ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ: «Ἀκόμα καὶ ἂν βγάζεις νερὸ ἀπὸ τὴν πέτρα, μὴν ἔχεις τὴν ἀπαίτηση νὰ δεῖς τὴν Παναγία».

Τὰ τελευταῖα 5-6 χρόνια τὰ πέρασε στὸ κρεβάτι μὲ ἀπανωτὰ ἐγκεφαλικά. Ἔκανε ὑπομονή.

Οἱ νεώτεροι πατέρες τῆς μονῆς τὸν ὑπηρέτησαν μὲ ὑπομονή. «Μάλωναν» ποιὸς θὰ τὸν περιποιηθεῖ. Ἀμοιβὴ τους ἦταν οἱ συμβουλές, ἡ πεῖρα, ἡ εὐχή του.

«Νιώθουμε πιὸ φτωχοὶ χωρὶς αὐτόν» εἶπε ὁ Ἡγούμενος στὴν κηδεῖα. «Ἦταν παράγοντας ἰσορροπίας γιὰ ὅλο τὸ μοναστήρι μας, εὐλογία τῆς Παναγίας».

Ἔτσι «κοιμοῦνται» οἱ μοναχοὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἀφανεῖς ἅγιοι. Πού δὲν τοὺς ἔμαθε καὶ δὲν θὰ τοὺς μάθει ποτὲ κανεὶς. Συμφιλιωμένοι μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα, μὲ τὸν ἑαυτό τους, μὲ τὸ Θεό.

Πρὶν λίγο καιρὸ ἦρθε στὸ Ὄρος γνωστός μου δικηγόρος καὶ τέως βουλευτὴς μὲ σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθεῖ ἕνα ἀσκητὴ, φημισμένο γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἀγιότητά του, γιὰ κάποιο σοβαρὸ πρόβλημα υγείας τοῦ γιοῦ του.

Κατεβήκαμε μαζί στο καλύβι του γέροντα. Τον δέχτηκε ἐγκάρδια σὰ νὰ τὸν γνώριζε ἀπὸ χρόνια.

Περίμενα μὲ πολλὴ ἀνυπομονησίᾳ καὶ περιέργεια νὰ ἀκούσω τὴ «γνωμάτευση» τοῦ γέροντα: «Ἄν ὁ γιός σου καὶ σὺ δὲν κάνετε προσευχὴ ἢ ἀρρώστια θ' ἀλλάξει δρόμο. Ἄν ὁ Θεὸς κρίνει ὅτι ὁ γιός σου εἶναι ἕτοιμος μπορεῖ νὰ σοῦ τὸν πάρει τώρα – μὴ λυπηθεῖς γι' αὐτό. Ἄν πάλι κρίνει ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἕτοιμος θὰ σοῦ τὸν ἀφήσει κι ἄλλο».

Ὁ ἴδιος ἀσκητὴς μ' ἀγαπάει καὶ μοῦ τὸ δείχνει πάντα μὲ πολὺ χιοῦμορ. «Πάλι ἐδῶ εἶσαι, ρὲ γιατρέ; Γιατί ἤρθες ἀφοῦ δὲν σὲ κάλεσα;». Γιὰ νὰ συμπληρώσει στὸ ἴδιο στύλ: «Καλά, ἀφοῦ ἤρθες τώρα, θὰ ἀρρωστήσω γιὰ νὰ μὴ φύγεις, χωρὶς δουλειά!».

Δείχνει τοῦ κουτὶ μὲ τὰ λουκούμια. «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ ἰατρεῖο τὸ δικό μου! Ἔχει φάρμακα μέσα. Πάρε ἓνα. Ἐσὺ ἔχεις τόσο γλυκὰ φάρμακα;».

Μὲ ξεπροβοδίζει χαριτολογώντας. «Καλύτερα ἀγροτικὸς γιατρὸς παρὰ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου. Τὸν ἀγροτικὸ γιατρὸ τὸν ἔχεις δίπλα σου ὅ,τι ὠρα θέλεις. Τὸν καθηγητὴ ποῦ νὰ τὸν βρεῖς;».

Πηγή: iellada.gr